

Mantlarna

Anna Jakobsson Lund

”Har du bestämt nåt namn än?” säger Iris och sätter sig upp i sängen. Hon rotar i väskan och öppnar en springa i fönstret. Kalluften virvlar röken neråt, över hennes ena mörka bröstvårta. ”Mr Mind? Mindoz?”

”Håll käft.”

Luften i mitt rum är fuktig och luktar kropp. Försommar i Västerbotten. Så kallt att du behöver jacka i skuggan, men solen är skarp och fönstren tunna som papper. Sovbaracken blir en bastu från juni till augusti.

Jag tändar min cigarett på hennes och hon blåser ut rök åt mitt håll, skrattar.

”Du måste ha ett namn.”

”Det är inget krav.”

”Vadå, ska du heta Jon då? Jon Andersson?”

Jag rycker på axlarna. Det molar ovanför ögat. Mitt ena ben ligger i en knepig vinkel under Iris knäveck, men jag vill inte flytta på mig. Så länge vi fortfarande rör vid varann kommer jag ihåg vad vi gjorde nyss. Att hon väljer att stanna kvar.

Hon kallar sig redan Aires. Egentligen har hon inte rätt till det än, men hon kan övertyga folk.

Namnen är det töntigaste. Som om det spelar roll vad vi kallar oss. Som om världen vill bli räddad. Vi borde veta bättre.

Tre gånger per år är det anhörigdag på Vindelns folkhögskola för elever med särskild problematik. De yngsta eleverna är tio-elva. Nästan alla deras föräldrar kommer på anhörigdagarna. Flest på hösten, och sen tunnas det ut. Många besvikna ansikten den där sista besöksdagen innan provperioden på våren.

Inte ens våra egna föräldrar klarar av att se oss som något annat än missfoster.

Huvudvärken är ett gruskorn nu, som skaver runt bakom ögat. Jag lutar mig förbi Iris, öppnar fönstret lite till. Hon drar täcket om sig.

”Har du ont?”

Jag rycker på axlarna igen, fimpar.

”Mitt ben värkte i natt”, säger hon. ”Jag låg vaken till två.”

Vissa skryter om biverkningarna, som om det skulle göra kraften större. Inte Iris. Men jag vet att det kan bli illa.

”Du borde ha kommit hit.” Jag gräver in handen under täcket, famlar runt tills jag hittar hennes lår. ”Jag hade kunnat massera det.”

”Sluta!”

Hon skrattar och vrider sig runt, hamnar mot mig och klämmer åt kring min beniga höft. Hennes mun hittar min och den svala tungan tränger sig in.

Täcket korvar sig mellan oss och jag drar undan det, lutar mig nära, så att hennes bröst tar i mitt. Det pirrar och susar i mig.

Då slår värken till som en yxa.

Allt blånar runt kanterna. Jag gnyr och vänder mig bort. Det blir kallt när Iris kropp försvinner från min.

”Allvarligt, Jon?” säger hon och jag hör bältet som skramlar när hon lyfter jeansen från golvet. ”Igen?”

De tjocka gardinerna rasslar och det blir mörkt. Dörren klickar när hon går.

Jag kisar och famlar längs golvet. Jag tror jag hörde henne ta fram hinken. Jag hittar den kalla plastkanten precis innan det är dags.

...

Det känns att det höll på länge den här gången. Jag kommer ihåg knivarna i huvudet. Blindheten och torra hulkningar.

Hinken är tom nu, någon har varit här. Iris kanske sa till.

Kroppen värker när jag går upp, tar mig till toaletten med den tränga duschkabinen. Vattnet dunkar ner över ryggen.

Jag hatar när de kommer in medan anfallen håller på. Vi har ett stort sjukvårdsgång så jag vet inte ens vem det var. Säkert den där magra sköterskan. Med den vassa blicken. Det drar ihop sig i ljumskarna när jag tänker på att hon har sett mig naken.

Naken och blind och svettig och ett vrak.

Jag fick inte mitt första anfall förrän nästan ett år efter att jag flyttade upp till Vindeln. Om det nu är där vi är. Sistaårseleverna får lite större frihet, och jag har sett en del knepiga grejer när jag vandrat runt skolområdet. Man ser fjällen från ett ställe.

Det borde man inte kunna göra.

Skolan skulle lika gärna kunna ligga på månen. Jag har inte varit härifrån sedan pappa skjutsade mig hit när jag var tretton. Kraftfältet sträcker sig i en cirkel med tre mils radie. Det sprakar lite men det går att se igenom.

Jag har varit överallt längs gränsen. Ibland måste jag bara komma så långt bort som det går från barackerna och träningsfältet och matsalen som luktar fläsk.

Det är finast åt nordväst. Dit går jag bara när jag är säker på att ingen följer efter.

Vattnet i duschen slår om till iskallt och jag stöter axeln i väggen när jag hoppar ut. Toagolvet får stora pölar och jag försöker att inte halka medan jag torkar mig.

Magen verkar ha glömt att den hatat mig i åtminstone ett dygn. Den knorrar och värker när jag borstar tänderna och jag skyndar mig till matsalen. Solen står högt men klockan är nog inte så mycket som det känns.

Ljuset var svårast att vänja sig vid. Jag klarade vintern med rimfrost på insidan av barackfönstret. Mörkret. Men de olidligt långa sommarnätterna när solen bara hänger och hänger vid skogskanten. Knappt ger upp innan den kommer tillbaka. Det var mycket värre.

Mitt första migränanfall kom på midsommarafton när jag skulle fylla fjorton. Jag var lite packad och ingen tänkte på det riktigt. Iris hade fixat folköl, och hon var rädd att de skulle komma på henne. Hon gömde mig på sitt rum en halv dag, tills jag mådde bättre. Den eftermiddagen kysste hon mig för första gången.

Jag ser henne en bit in i matsalen. Det samlas alltid en liten grupp kring henne. Några yngre, men också sistaårselever, som borde veta bättre.

Men jag förstår dem.

En flygande mutant har inte funnits på tre generationer, och Iris flyger inte bara, hon är helt jävla ostopppbar i luften. Förra året testades vi mot yttre hot. Mutanter från elitstyrkan kom hit i svarta mantlar, eller utklädda i andra regeringsstyrkors färger. Jag lyckades inte avvärja en kvinna som spelade lönnmördare, även om det kändes som om det var nära.

Iris tog ut en hel grupp. Två av dem hann inte ens börja använda sina krafter innan hon hade dykt mot dem, som en svala. Slagit dem medvetlös. Den vita träningsmanteln stod som ett segel i vinden efteråt, när hon log medan rektorn skällde på henne för att hon varit vårdslös.

Jag fick ett anfall den kvällen. Hon stannade med mig när de andra drog ner till älven för att fira. Muttrade om att han inte skulle ha skickat oförberedda mutanter om han inte ville att de skulle skadas.

Efter det började hon kalla sig Aires, och ingen protesterade. Hon får folk att gå med på grejer.

”Jon”, säger hon och vinkar. ”Mår du bättre?”

Jag nickar och går till disken där frukosten är framdukad. Jag vet att de som stod med henne stirrar på mig. Om jag vänder ryggen åt dem syns det inte hur jag rodnar.

En tallrik fil och tre limpmackor senare känns det som om magen är beredd att nöja sig. Då kommer hon fram och sätter sig. Egentligen vill jag fråga varför hon bara gick. Varför hon aldrig stannar längre. Men hon ler svagt och jag säger ingenting.

”Har du varit hos teamet?” säger hon och stryker undan min lugg som faller ner i ögonen. ”Kan de inte ge dig nåt?”

”Du vet att det inte funkar så.”

Tungan är kladdig av smör och fil och jag vänder bort ansiktet.

”Jag tror det blir bättre när vi får komma härifrån.” Hon slår ut med händerna. ”När vi använder kraften på riktigt.”

Jag rycker på axlarna.

”En vecka kvar, kan du fatta?” säger hon. ”Sen får vi se nåt annat än det här stället.”

”En träningsanläggning till.” Jag gnuggar mig mellan ögonen. ”Eller förvaringen.”

”Ingen från vår årskull kommer att hamna i förvar.” Hon tar en bit macka som blivit kvar, river en smal strimla och stoppar i munnen. ”Vi har godkända resultat allihop.”

”Vissa av oss är inte så *konsekventa* som rektorn skulle önska.”

Jag spänner ut bröstet och gör rösten lite mörkare. Hon fnissar, men sen blir hon allvarlig.

”Det där löser sig, Jon. Du behöver bara anstränga dig lite mer.”

Det drar till i magen.

”Jag ska nog boka en extra session i labbet”, säger jag och hoppas att det låter som om jag tror att det kommer att hjälpa.

”Försök att inte stressa. Och inga fler anfall.”

Hon lutar sig fram och kysser mig. Det smakar fil och kaffe, som jag inte gillar, men hennes tunga är sval och den får mig att glömma. Vi borde gå härifrån.

Då får jag en stöt på axeln, faller framåt. Mina tänder river Iris på läppen och jag sätter ner handen hårt mot hennes.

”Sitter du här och myser, Hjärnan?”

Liam flinar. Killarna bakom honom skrattar och knuffar på varann.

Jag borde inte bry mig, men det gör ont. Iris som gnuggar sin läpp och ser på mig som om hon är besviken. Att det måste vara så här varenda jävla dag.

Det börjar surra. Elektriskt, starkare. De sista resterna av huvudvärk sjunker undan. Allt blir tydligt och jag känner Liam som står där med fötterna så brett isär att det är groteskt. De mörka trådarna som går ut från honom är inte ens suddiga. Om jag tog tag i en av dem skulle han sluta skratta.

Men det skulle bli förvaret direkt.

Jag kommer ihåg studiebesöket vi gjorde förra året. Hur svalt det var i bunkern. Skriken från de som suttit länge. Låga snyftningar från de som inte hade långt kvar.

De ska inte sätta mig där.

Stolen skrapar när jag reser mig.

”Vi ses på träningen.”

Iris säger nog någonting, men jag hör inte. Jag hör knappt Liam och de tre idioterna han släpar med sig. De kan inte nå mig, de ska inte få mig att göra något korkat.

Jag går bort till övningsbanan, som ligger på en kulle bakom barackerna. Träningsovalen och en upphöjd plattform där sistaårseleverna tränar de mer avancerade grejerna, för att ingen oskyldig ska skadas.

Det är där vi ska genomföra proven. Dueller är ett meningslöst sätt att mäta styrka, men tradition är allt här på skolan.

Träningen börjar inte förrän om en halvtimme, jag hinner ta några rundor på kilometerslingan.

Det hjälper. Jag tänker inte på Liam längre. Men jag kan inte släppa tanken på förvaret.

Om kraften inte är stabil eller om mutantens lojalitet kan ifrågasättas måste samhället skyddas. Försvarsdepartementet kan inte riskera att fler ansluter sig till Svarta mantlarna.

En grupp okontrollerade mutanter är illa nog. Men när de började expandera för tjugo år sedan blev de ett hot mot den redan sköra terrorbalansen. Att Sverige är en av deras baser för rekrytering och träning är en skamfläck.

Svenska elitstyrkan för terroristbekämpning startade som ett propagandaprojekt. Ett sätt att vinna världens gillande igen. Femton år senare är de en kraft att räkna med. Nästan hundra mutanter med varierande förmågor.

Och från och med nästa vecka en flygande mutant i träning.

De ville flytta över Iris redan förra året. Jag blev förvånad när hon tackade nej. På kvällen efteråt sa hon att hon inte var redo och det syntes hur rädd hon var.

Nu är det en annan sak. Hon kommer att passa in. Jag får vara glad om de hittar en skrivbordstjänst åt mig.

Ett välbekant sus hörs till höger och jag sänker farten. Iris grymtar till när hon landar, slår ut med handen. Hon flyger som en gud, men att ta mark är svårare än det ser ut.

”Liam är en idiot”, säger hon.

”Du borde inte använda förmågan utanför träningen. Du kan bli prickad.”

Hon skrattar till och lägger armen om mig.

”Det skiter väl jag i. En vecka kvar nu, Jon. En vecka!”

Luften vibrerar när hon skjuter ifrån, kastar sig ut och gör en hög båge över träningsanläggningen. Dräkten smiter åt för att stabilisera henne och den svarta hästsvansen fladdrar. Hon kommer att se galet bra ut i den blågula manteln.

”Hon borde verkligen tänka på vilket budskap hon sänder till de yngre eleverna.”

Det är Madame Butterfly, som ansvarar för vår träning. Hennes mörkblå dräkt med vida ärmar borde frasa men tyget absorberar ljud. Och trots att hon är nästan sextio rör hon sig smidigt som, ja, en fjäril.

Men hon flyger inte.

Iris kommer tillbaka när hon ser oss, vinkar åt några av de andra eleverna som är på väg. När hon tar mark går Madame fram till henne och säger någonting. De ler båda efteråt.

”Sista gruppträningen innan proven.” Madame för ihop händerna framför kroppen. ”I dag kommer jag att utmana era svaga sidor, så att ni får grepp om hur ni bäst lägger upp er individuella träning den närmaste veckan.”

För Iris betyder det landningar och vändningar i luften. Jag har ingen aning om vad jag kommer att få för uppgift. Det kan vara en av minst fem-sex saker som inte funkar.

Jag biter ihop tänderna så hårt att det gnisslar. Varför funkar inte min kraft? Hur kan jag ha haft den i sex år utan att kunna kontrollera den?

När jag kom hit trodde jag inte att det skulle dröja länge. Jag tyckte att jag var stark och jag hade redan rätt mycket kontroll. Jag hade ju övat i flera år.

Ett barn som plötsligt kan springa ikapp en bil eller som skär sönder ytterdörren med blicken upptäcks på en gång. De med fysiska förmågor är alltid unga när de kommer hit.

Det jag kan göra är så flytande att inte ens jag märkte det först. Barn är ofta rädda. Det händer att folk blir ledsna. Och en deprimerad lärare är inget ovanligt. Inte ens tre.

När den första mobbaren försökte hänga sig i gymnastiksalen startade en utredning. Vanliga poliser först, kriminalare med grå kjolar och trötta ögon. Först när en av de andra brände ner skolmatsalen kom utredarna från avdelningen för särskild problematik.

De hade inte sett någon som mig tidigare. Kanske hade jag kunnat hålla mig undan. Men jag var så rädd då att jag hade gått med på vad som helst. Förvaret hade känts som en befrielse.

Det var inte förmågan som skrämde mig. Det var vad jag gjorde med den.

Liam står bakom Madame och skrattar med sitt gäng, nickar mot henne och slår ut med händerna som hon ofta gör. Fältet jag ser i honom har samma färg som blålera, med tydliga trådar att ta tag i. Jag ryser och stänger mig för det.

”Kan jag få träna i labbet i dag?” säger jag. ”Jag hade migrän i natt och ljuset gör mig yr.”

De fyra idioterna skrattar igen, och nu är det mig de härmar. Men Madame säger att jag får gå. Även om hon inte ser nöjd ut tvingar hon mig inte att vara kvar.

Det finns några fördelar med värsta sortens bieffekter.

...

Nere i labbet är det så svalt att håren reser sig i nacken. Ett gäng förstaårselever tränar i en av salarna. Det luktar bränt hår. Kanske ryktena är sanna. Om en tjej med röntgenblick som är stark men helt okontrollerad.

Längst in, bredvid vårt lokala häkte, ligger simuleringcellerna. Jag låter ljuset vara av. Resterna av anfallet ligger som vassa skärvor bakom ögonen, det var inte bara en ursäkt. Displayen har ett svagt, grönt sken och jag knappar in en sessionskod.

Biogrammet är inte riktigt stadigt, cellens bakre vägg syns igenom som ett skimmer. Jag kisar när kvinnan i den svarta manteln kliver fram mot mig. Ena kinden är suddig, och det hackar lite när hon höjer händerna. En stormskapare. Jag har kört den här simuleringen för jävla många gånger.

Känslan av iskall vind runt mig är nästan verklig. Jag blundar och för ihop händerna som Madame Butterfly lärt mig. Vinden får mig ur balans men jag känner kraften nu. Ryggraden blir torr och elektrisk. Starkt i dag. Kvinnan i mantel skimrar rött när jag tillåter mig att se hennes fält.

Färgerna har alltid funnits där. Och jag tror att jag alltid har vetat vad de betyder. Att det är bäst att hålla sig undan från det glänsande svarta som läckte ut från vissa killar i skolan. Som kunde komma krypande i pappa när saker inte gick som han ville. Andra färger är mjukare, det går att vila i dem och veta att inget hemskt kommer att hända.

Iris hade alltid det där pärlemorskimret, som mörknade när vi kysstes. Jag kunde inte låta bli att dras till det. Numera passar jag mig för att läsa av henne. Hon skulle tycka att det var äckligt.

Mutanter som använder sin kraft är alltid fyllda av pulserande rött. Det ändrar färg beroende på hur stark kraften är. Den här kvinnans mellangärde är så mörkt oxblodsfärgat att det nästan är svart.

Jag hittar en tråd av det röda, lirkar åt mig den. Som en tunn slinga i luften mellan oss bara, men det borde räcka. Det hugger till bakom ögonen när jag kopplar mig mot henne.

Kraften har sina egna idéer, och jag vet inte exakt vad som händer när jag skapat den där kopplingen. Men jag kan se att det fungerar.

Färgen förlorar sin glans först, och sedan rinner det mörka ut. Den ljusnar fort, tills den är en svagt rosa skugga. Vindarna avtar, och kvinnan faller ner på knä. Hon är nästan helt grå nu. En skakig snyftning kommer ur henne och hon vaggar från sida till sida.

Jag har tagit henne från att känna sig mäktigare än stormen till att inte vilja leva på under trettio sekunder. Lite till och hon blir genomskinlig. Hon har en lång kniv i bältet. Jag antar att det kommer att bli med den.

Jag blinkar till och slingan som går mellan oss bryts. Kvinnan fylls upp som av en soluppgång, från flämtande orange till djuprött. Hon hinner komma på fötter, få fart på stormen igen, innan jag har slagit in koden som stoppar simuleringen.

”Det är i slutförandet som vår förmåga visar sig.” Rösten är mörk och sval bakom mig. ”Du borde fokusera din träning på det.”

”Jag hade henne där jag ville. Hon var i princip redan död”, säger jag och vänder mig om.

Rektorns tweedkavaj har sett bättre dagar. Den har sett bättre decennier. Han luktar kallare, och det breda, knottriga ärret över käken gör det svårt att se på honom. Men han rör sig som om ingenting av det där spelar någon roll. Som om han fortfarande bar den blågula manteln.

”*I princip* hade du varit den som dött”, säger han. ”Våra fiender visar oss inget medlidande, och vi måste vara beredda att svara på samma sätt.”

Jag nickar. Han har rätt. Men att se henne ta upp kniven, vad hade det tjänat till?

Kanske är jag inte tillräckligt stark.

”Kraften är bara en del”, säger han och håller fast min blick. ”Hur vi använder den. Vad vi är beredda att göra. Hur mycket lojalitet vi visar. Det är mycket viktigare för elitstyrkan.”

Han går utan att säga något mer. Jag slår upp ett nytt biogram. En man som spottar syra. Den kan jag nog använda mot honom.

...

Regnet knackar mot fönsterblecket på provdagen. Jag har legat vaken och lyssnat på det sen det ljusnade. När jag kliver upp och duschar känns kroppen som en sten. Huvudvärken bränner runt ögonen.

Det måste funka i dag.

Frukosten smakar kartong och jag får inte ner mycket. Jag letar efter Iris, men ser henne inte. Hon är säkert vid övningsbanan redan. Jag fattar inte varför hon ens behöver göra provet.

Jag hukar mot vinden och går fort över den blöta grusplanen. Det finns en plastkur i ena änden av övningsfältet. Om jag skyndar mig kanske jag kan få en plats där.

Två personer står redan i kuren. Så tätt hopslingrade att de ser ut som en och samma på håll. När jag kommer närmare ser jag Liams rakade nacke. En tunn hand med målade naglar som smeker den.

Vem är så dum att hon vill hångla med det äcklet?

Jag säger ingenting, går bara närmare. Ingen chans att jag ställer mig med dem. Men jag tänker inte gå tillbaka. Provet börjar snart.

Tjejen som kysser Liam som om hon livnär sig på honom har svart hästsvans. Vinden får håret att fladdra.

Hjärnan vill inte fatta men kroppen vet redan. En het smärta sprider sig från magen, river tag i ryggraden, exploderar mot ögonen.

Iris.

Det är inte sant, det är inte sant, det är inte ... hennes hand som kittlar hans nacke. Den andra handen innanför kläderna någonstans. Liam griper efter henne och trycker sig mot henne och ...

Jag är alldeles för nära nu. Jag borde gå. Men jag sitter fast i marken och nu höjer Iris huvudet. Ögonen är simmiga, men blicken blir skarp när hon ser mig. Munnen formar ett litet o.

Liam vänder sig om men hans flin betyder ingenting. Det är bara Iris, det där brystna i hennes blick. Jag borde bli arg men all kraft går åt till att stå emot hettan och värken som sliter i mig.

Någon busvisslar bakifrån. Jag hör några som pratar och skrattar. Jag får en knuff på axeln och plötsligt är det folk överallt. Hela avgångsklassen. Från andra hållet kommer funktionärerna från elitstyrkan.

Provet.

Magen kniper åt runt den lilla frukost jag fick i mig. Men jag höjer huvudet, börjar gå. Jag måste klara det här. De ska inte få sätta mig i förvaret.

Sistaårseleverna samlas i östra änden av träningsbanan. Madame Butterfly kommer fram, tillsammans med funktionärerna. Åtta män och kvinnor som ska bedöma våra insatser.

Jag vänder mig om och ser halva skolan som har samlats på åskådarplatserna. Luften är full av röster.

Något varmt stryker mot min hand. Iris smala fingrar.

”Förlåt”, säger hon lågt.

Ingenting mer. Ingen jävla förklaring. Hon tiger och jag tiger och nu klappar Madame i händerna för att få alla att hålla tyst.

Handen stryker mot min igen och det skär upp mot axeln, in i armhålan. Gå härifrån. Förklara allt eller håll käften. Ta inte i mig.

Jag säger ingenting.

Madame kallar in rektorn och han håller ett för långt tal om nationens säkerhet och vilken ära det är att ha elitstyrkan hos oss. Sedan tar vi som ska testas hissen upp de fyra våningarna till

plattformen. Smärtan dunkar stadigt genom mig, och jag ser inte Iris någonstans. Ser inte när hon tar ner sin motståndare utan problem. Jag hör bara skriken och busvisslingarna och jag visste det ju redan. Hon är för bra.

Ett par dueller till. Meningslösa. Regnet börjar falla kraftigare och jag huttrar, slår armarna om mig själv.

”Du är blek, Jon”, säger Madame när hon kallar fram mig för min duell. ”Du har väl inte ont?”

Allt blir suddigt när jag skakar på huvudet. Ena örat piper men det spelar ingen roll. Det är nu det avgörs.

Min motståndare ropas upp. Han kliver fram flinande, drar handen över den rakade nacken.

Jag blir inte förvånad.

Det är så här det är. Varenda jävla dag i det här jävla livet.

”Låt bäste man vinna, eller hur Hjärnan”, säger Liam och sträcker fram handen.

Vad ska jag göra med den? Jag tar den och Liam flammar upp i rött när han klämmer åt.

Övermänsklig styrka. Ett ben nära tummen går av, jag tycker att jag hör det. Men smärtan är dov och jag rätar på mig. Ler och ser honom i ögonen.

”Vi säger så.”

Jag får tag på en tråd och tömmer honom så mycket jag kan på tre sekunder. Bröstitet flämtar rosa och han ryggar tillbaka.

”Han använde sin kraft”, säger han hest. ”Jag var inte beredd.”

”Inga krafter före signalen.” Jag lägger huvudet på sned. ”Du är nog bara nervös.”

Madame ger oss en varsin klapp på axeln, hårt.

”Gör er beredda”, säger hon.

Vi kliver in i den stora, blå cirkeln som är målad på plattformen. Rektorn kommer fram. Synfältet blir suddigt när han skakar min hand.

”Vi kämpar renhårigt. Inga drag som kan skada den andre allvarligt. Tre slag i mattan avslutar matchen.”

Jag hör honom bara svagt. Min blick är i Liams. De där bleka, blå ögonen. Hans händer som grep om Iris. Har de gjort det förut? Hur många gånger?

Halsen smakar surt när jag hör signalen och Liam kastar sig fram mot mig. Jag hittar en tråd, drar ur honom kraft och mod, men han är för stark. Hans knytnäve kommer mot mig, skickar mig bakåt, ner på marken. Jag känner fortfarande ingenting. Bara det där surrandet, ett skrik på insidan.

Färgen runt honom pulserar. Rött, rosa, rött, purpur, grått, rött. Han träffar mig igen och plattformen börjar snurra långsamt.

Trådarna som går från honom blir hala och jag tappar greppet. Han är enorm och röd och han flinar igen när han står över mig.

”Bäste man”, säger han och sätter händerna runt min hals.

Innan det svartnar dunkar jag handen i golvet och han släpper. Världen blinkar till en gång medan jag drar ett andetag som svider i lungorna, hostar.

Rektorn kommer fram till oss, hänger en blågul mantel om Liams axlar. Även förlorarna kommer att få sina senare, men inte förrän de har låtit oss skämmas.

”Du borde ha tränat på din konsekvens. Utan kller instinct blir din kraft värdelös”, säger rektorn och ärret rynkar sig.

Liam ler och ger mig en klapp på axeln innan han går bort till de andra vinnarna. Han tar Iris hand. De passar ihop fint, med blågula mantlar bakom.

Allt är suddigt. Kller instinct. Värdelös. Hennes hand om hans nacke.

Jag pressar handlovarna mot ögonen, men det gör ingenting mot smärtan. Det finns bara en sak som kan göra allting bra igen.

Liam använder inte sin kraft längre. Hans fält är smutsigt brunlila. Det är inte svårt att hitta en tråd. Att samla upp all den klubbiga självgodheten.

Han släpper Iris hand. Kinderna bleknar. Han ler inte längre. Färgen är vattnigt beige och han öppnar munnen. Men jag suger åt mig lite till, och nu är allt grått och han säger ingenting. Lusten att varna någon är borta.

Tråden till honom är stadig och jag håller kvar den när han blir genomskinlig. När han bryter sig lös från gruppen, börjar gå bakom dem.

Han är ett färglöst, kraftlöst missfoster när han klättrar upp på den lilla kanten runt plattformen. En jävla förlorare som kastar sig ut. Jag släpper tråden. Han skriker när han förstår vad som händer.

Örontjuset har tystnat. Det gör inte ont i mig längre. Jag är lätt och fri och det där var precis vad jag behövde. Liams skrik är klart och fyllt av ångest och jag bryr mig inte om vad de gör med mig.

Jag trodde det skulle sluta tvärt. Med ett smask. Men jag hör hur han ropar till, snyftar. Det fortsätter för länge och nu ser jag att Iris inte står kvar bland de andra vinnarna. Hon kommer flygande över kanten, med famnen full av kropp. Och Liam lever fortfarande och någonting på insidan kokar över och jag försöker hitta en tråd till honom igen.

Ett fräsande nät faller ner över mig. Det luktar metall och allt blir tyst.

...

Jag vaknar i mörker. Luften är sval och fuktig mot ansiktet. Jag ligger på en smal brits. En bit bort tickar elektriska pulser till det förstärkta gallret. Jag är i skolans lilla häkte.

”Dina resultat har alltid varit instabila, Jon.” Det är rektorns röst. ”Men jag trodde aldrig att du skulle få för dig att göra så här. En otyglad mutant skrämmer medborgarna mer än allt annat.”

Ett missfoster. Det hörs att det är det han menar.

”När förflyttas jag?”

Rösten är brusten och orden skär i halsen. Jag är så törstig. I förvaret kommer det åtminstone att vara tyst. Kanske mörkt också.

”Vill du inte veta hur det gick för Liam?”

”Iris räddade honom.” Jag hostar till. ”Hon räddar alla.”

”Transporten kommer i morron bitti.” Det skrapar när rektorn reser sig. ”Försök sova nu.”

Det kan jag inte göra. Huvudet är fullt av ström, alla nerver vibrerar. Jag reser mig efter en stund, går i en snäv cirkel, så långt bort från gallret som jag kan.

Var det värt det? Ett liv i förvaret för att skrämma Liam. Visste jag att hon skulle rädda honom? Nej, jag hade velat höra honom landa.

Men jag hade kanske hamnat i förvaret ändå. Nu vet de i alla fall. Hur stark min kraft är.

”Jon?”

En lykta sprakar till och tänds. Jag ser Iris ansikte i ett mörkrött sken.

”Gå härifrån.”

”Snart.” Hon fumlar efter något med sin fria hand, håller det mot väggen. Tickandet från strömmen tystnar och gallret skjuts upp genom taket. ”Och du följer med.”

”Vad gör du?”

”Kom. Vi har inte mycket tid.”

Hennes hand är varm mot min. Den där välbekanta värmen. Som var runt Liams nacke. Innanför hans kläder. Jag drar åt mig handen.

”Sluta nu”, säger hon och håller om mig med vänstern, sänker lyktan så att det blir nästan mörkt runt oss igen. ”Jag var tvungen, för att få dig att fatta. Men det betydde aldrig nåt.”

Het andedräkt mot ansiktet. Hennes läppar mot mina. Hon luktar vind, hud, och allt blir elektriskt igen när hon lirkar in handen under min tröja.

Och hon ska ta ut mig härifrån. Jag nickar och smyger efter henne genom en kort korridor. Hon håller elektronyckeln mot väggen och det klickar till.

”Var fick du tag på den där?” viskar jag när hon lägger axeln mot dörren och trycker upp den.

”Jag har kontakter. Kom nu.”

Runt horisonten går ett blekgult band. Barackerna kastar inga skuggor. Gruset knastrar under fötterna.

”Vi tar en annan väg”, säger hon och samlar ihop mig i famnen, som om jag är ett barn, som om jag inte väger någonting.

Jag lägger armarna runt halsen på henne när hon tar fart, slungar oss mot den grå himlen.

”Kraftfältet”, flämtar jag, för vi går högt nu.

”Kontakter!” Hon skrattar och ökar farten. ”Slappna av, Jon. Det är dags att lämna det här stället.”

Jag vet inte hur länge vi flyger. Ett rött ljus kryper fram över fjällen.

Iris landar mjukt i kråkbärsriset. Som om hon aldrig haft några problem med det. Mina ben skakar och jag är andfådd.

”Vad är det som händer? Varför ... Jag trodde att du ...”

Jag låter som en idiot och kniper igen läpparna. Iris ler och sätter om sin hästsvans.

”Det var en riktig uppvisning där borta.” En stadig röst, bara en bit bort, och jag rycker till. ”Jag hoppas att du förstår vad de tänker göra med såna som oss.”

Det hörs ett svagt sus och jag känner ett drag mot ansiktet. En ung kvinna står framför mig. I mörkt grå dräkt och lång, svart mantel.

”Vad är det här?” säger jag så tyst att jag inte är säker på om någon hör.

”Aries.” Kvinnan omfamnar Iris, ger henne ett svart tyg. ”Bra jobbat.”

”Allt enligt plan.”

Iris skrattar till, skakar ut manteln och fäster den om axlarna. Jag ser nu att hennes dräkt har samma grå färg som kvinnans.

”Jag heter Volta”, säger hon och sträcker fram handen.

Jag grimaserar när hon trycker till om min hand. Jag kan inte hjälpa det.

”Han bröt den, eller hur?” säger Iris. ”Jävla äckel. Jag hade gärna låtit honom falla. Men om han dött hade de tagit dig till förvaret direkt. Och då hade saker blivit mer komplicerade.”

”Det såg inte ut som om du tyckte att han var så äcklig förut”, mumlar jag.

”Jag önskar att det hade funnits ett annat sätt.” Hon stryker mig på axeln. ”Att rigga lottningen var inte så svårt, men det där ... Jag är ledsen, Jon.”

”Vi har vetat länge vad du är beredd att göra”, säger Volta. ”Men vi var tvungna att se att du inte påverkats av din vistelse här. Nu vet vi att du är beredd att använda din kraft för att korrigera orättvisor.”

Orättvisor? Jag försökte döda Liam och hon får det att låta som någonting bra. Tinningarna bultar.

”Vad är det som händer?” Jag skakar huvudet långsamt. ”Vad gör jag här? Och du?”

Det blir varmt över ryggen när Iris lägger armen om mig. Inte förrän nu märker jag att jag fryser. Axlarna är spända och jag hackar tänder.

”Jag har varit Svart mantel i tre år”, säger hon. ”Du är vår nästa rekryt.”

”Om du vill.” Kvinnan håller fram ett hopvikt, kolsvart tygstycke. ”Du kan lämna oss här också. Med dina krafter borde det inte vara svårt att hålla sig undan.”

Jag huttrar. Fly. Gömma mig. Alltid vara ett missfoster.

”Vi skulle aldrig sätta dig i förvar”, säger Iris och kramar till om min rygg. ”Vi behöver dig om vi ska visa världen vem som egentligen borde bestämma.”

Mutanter. För att vi är starkare. Jag ler. Kanske har jag alltid vetat det. Bara väntat på den här stunden.

Manteln är mjuk och tung när jag fäster den runt axlarna.
Solen stiger över fjället, träffar mig med ett band av rött ljus.
Vinden tar tag i tyget. Det fladdrar bakom mig, med ett ljud som
av tunga vingar.

”Det där ser bra ut, Jon”, säger Iris.

”Lux.” Jag tar hennes hand. ”Kalla mig Lux.”